

שמעתי שדרכו בה פרושי הישמעאלים, והוא שהם מסירים מצורת נפשם כל הצורות הטבעיות בכל מיני הסרה עד אשר אומרים, שאם תעלה על נפשם שום צורה (בעת מן העתים, היא תהיה סיבת המניעה וההסתרה מקבל הנפש שום צורה) רוחנית נבדלת מזה בדמיונם ומחזקתו לשער העניינים המתחדשים אצלנו קודם היותם, ומהם מי שלא יספיק לו בגלוי הזה רק מתענג בגלוי הרוחני ההוא לפי מהותו. ושאלתי בענין זה ר"ל איכות פעולתו ושמעתי שזוכרים השם כלשון ישמעאל ואומרים אלה, עיינתי עוד יותר ושערתו שאחר שהם זוכרים אותיות ומנקים מחשבת נפשם לנמרי משאר מיני הצורות הטבעיות, תפעלנה בהם אותיות אלה לפי טבעם ולרבו פעולם והם מתפעלים, ולא הרגישו ממה כי לא נמסרה להם קבלה והנה הסרת כל הצורות הטבעיות אצלם נקרא מחיקה.

המין השני והיא הפילוסופית והיא בתכלית הקושי להעבירה לרוב מתקה אצל השכל האנושי ושלמות השגתו בה, וזה כי הוא יצייר צורה בחכמה הלמודית על דרך משל, עוד יעבור מוזאת להקיש עליה צורה אחרת מן החכמה הטבעית עוד אל האלהית, עוד ישוב להתגלגל על מרכזו לרוב מתק מה שיתחדש לו ותמשכהו המתיקות עד אשר לא ימצא פתח ושער לצאת מאשר נצטייר בו כבר, ואפשר שלפעמים כדוחק גדול יתעדן בצורת המשכת המחשבה ויתבודד לה שלא ילכלך שום אדם מחשבתו עד שתעבר מעט ותתהפך כדמות להט החרב המתהפכת, וסבת זה גם כן הם האותיות המחשביות אשר הוא מצייר העניינים באמצעותם ויגדיר הענין

דעו רבותי כי בראשונה היה לי חשק בלמוד התורה ולמדתי קצת ממנה ומן המקרא, רק לא מצאתי מי שידריכני בענין התלמוד לא מצדם רק מצד געגועי הבית ותענוג האב והאם, עד ששם בי השם כח לבקש התורה ויצאתי ובקשתי ומצאתי ועמדתי בענין התלמוד חוץ מארצי שנים, ועדיין אש התורה בוער בי ואנכי לא הייתי מרגיש, חזרתי אל ארצי זמן לי השם פילוסוף אחד יהדי ולמדתי מעט מדברים הנכובים והוסיף לי חשק על חשקי, שמתי עצמי מעט בחכמות

ההגיון ומעט בחכמת הטבע ונמתקה לי זאת החכמה מאד, כי הטבע כמו שידעתם מושך הטבע מין במינו לא במיל, והשם יודע ועד לולי אשר קדם לי חזק באמונה במעט אשר למדתי מן התורה והתלמוד, כבר היה מתקלקל עלי עניינים רבים מן המצות וזולתם, אעפ"י שהיתה אש הכונה שורפת בלבי, ולא הספיק לי מה שגלה הרב על דרך העיון, עד שזימן לי השם איש אלהי מקובל והורה לי דרך הקבלה בראשי פרקים, ואעפ"כ מצד אותו המעט אשר היה אצלי מחכמת הטבע היתה הדרך נראית לי כדמות נמנעת, ענה לי מלמדי בני מדוע אתה מכחיש עניין אשר לא נסיתו, אמנם ראוי לך לנסות ואם לא תמצא דבר ואין כך כל כך שלמות לתלות החסרון מצדך אז אמור כי איננה דבר, ולעולם בכל מה שהיה מדרך אותי היה מגביל לי הענין בגבול טבעי להמתיקו לי עד אשר יקבלנו שכלי ואכנס בו בחשק, נשאתי קל וחומר בעצמי ואמרתי זהו עניין אשר יש בו ריח בלא הפסד אראה אם אמצא דבר הנה הרוחתי ואם לאו מה שהיה לי הוא אשר יהיה, שמתי את עצמי והורני דרך הצירוף והתמורות והגימטרי' ושאר דרכי ספר יצירה, ובכל דרך היה מניח אותי לטייל בו שתי שבועות עד שתחקק הצורה בלבי בטוב, וכן המשיכני כמו ד' חדשים (והיו מתחדשים לי דיבורים מועילים מאוד מתוך הצירופים והגימטרי') והיה מצוה עלי למחוק הכל, והיה אומר לי בני אין זו הכונה שתעמוד על שום צורה מוגבלת, ואעפ"י שתהיה בתכלית המעלה כי כן דרך השמות כל מה שהם בלתי מובנים לך זאת היא מעלתם לעצמם עד אשר תגיע אל פעולת הכח אשר איננו כרשותך

רק שכלך ומחשבתך כרשותו, עניתי לו וכבודך מפני מה מחבר ספרים בדרכי הטבעים משותפים בהוראת השמות, אמר לי בעבורך והדומים לך מן המתפלספים למשוך שכלם האנושי בדרך טבע אולי תהיה ההמשכה הזאת סבה להבאתם אל ידיעת השם, והוציא לי ספרים מחוברים מאותיות שמות וגימטריאות אשר לא יבין לעולם האדם בהם דבר כי אינם מורכבות הרכבת הכנה, ואמר לי זאת היא דרך השמות, באמת לא רציתי לראותה כי לא קבלה שכלי, אמר לי שמות גדולה עשיתי שהראתי אותם לך, סוף דבר שאחר שעברו עלי כמו ד' חדשים ונתפשטה מחשבתי וראיתי מתחדשים לי עניינים מעולים, שמתי את עצמי לבילות לחבר ולהנהיג חומר האותיות מנהג העיון הפילוסופי בקצת שנוי מעט כאשר אני עושה עתה ועמדתי כמו שלשה לילות ולא הודעתיו, כשבאתי לבילה הג' בעבור חצות לילה עלי והקולמוס בידי והנייר על ארכובותי נתנמנמתי וראיתי שהנר הולך וכבה עמדתי לתקנו, ככיתיו, כאשר קורה פעמים רבות למקיץ, ראיתי שהאורה נשארה, תמהתי תימה גדולה כאלו עיינתי וראיתי שהיא יצאה מפני, אמרתי איני מאמין, הלכתי בכל הבית והנה היא הולכת עמי, נכנסתי במצע ונתכסתי והנה היא הולכת עמי לפי שעה, אמרתי בוודאי זה סימן גדול וחדוש עניין אשר ראיתי, כשהיה בוקר הודעת לי ל' והבאתי לו אשר חברתי, ישרני ואמר לי בני אלו היית משים נפשך בהרכבת השמות היה מתחדש אצלך יותר ענין גדול, ועתה בני אמור לא תוכל לסבול שלא תחבר תן חציו לשם וחציו לכם. כלומר תחבר

ממנו כדמות מעיין ברכה גדולה מלאה מים אם יפתחה האדם ישקע במימיו ותפרד נפשו ממנו. אמר לי בני השם ימסור לך אותו הכח כי אין אותו הכח ברשות האדם,

ועוד פעל כי בליל שבת כדומה לזה, ושני סימנים היו לי בענין כשהייתי יודע שאני מוכן לקבל אחר עבור שתי לילות בלא שינה כי אם מעיין יום ולילה בצירופים ובעיונים מושכלים בידיעת המציאות הזוה ובטול כל המחשבות הזרות. הסימן האחד הוא תגבורת המחשבה בדרכים מושכלים עמוקים מאד לפי הטבע וחולשת הגוף ותגבורת הנפש עד שהייתי חושב כל עצמי נפש. והסימן השני שהיה כח המדמה בי חזק והיה נראה לי כאלו מצחי כשכר אז הייתי מכיר כי אני מוכן לקבל השם נסיתי גם כן בליל שבת בשם הגדול המפורש ומיד כשנגעתי בו, והנה החלשתי מאד ויצא ממני קול ואומר מות תמות ולא תחיה ומי הביאך לנגוע בשם, והנה מיד התנפלתי והתחננתי לפני המקום ואמרתי רבוננו של עולם לא נכנסתי לזה המקום אלא לשם שמים כמו שכבו' יודע, ומה פשעי ומה חטאתי הלא נכנסתי כי אם לדעתך, והלא צוה דוד לשלמה בנו, דע את אלהי אביך ועבדהו (דה"א כה, ט), וגלה לנו משה רבינו ע"ה זה בתורה באמרו, הודיעני נא את דרכיך ואדעך וכו' כי אז אמצא חן בעיניך (שמות לג, יג), ואני בתוך כדי רבור והנה כדמות שמן המשחה משחני מראשי ועד רגלי, והקפתני שמחה גדולה מאד ואיני יודע להעריך לה דמות לרוב רוחניותיה ומתק תענוגה, זה כולו קרה לעברכם בהתחלתו,

חצות לילה וחצות לילה תצדק, וכן הייתי עושה כמו שבוע אחד וכשנכסתי בשבוע השני נתחזק כי כח העיון, ולא הייתי יכול לכתוב החבור עד שאלו היה שם עשרה בני אדם לא היה אפשר להם לחבר מה שהיה נשפע עלי על דרך משל.

כשהגעתי ללילה שלישי לזה הכח אחר עבור חצות הלילה שזה הכח נתפשט ונתחזק עד למאד והגוף נחלש, שמתי את עצמי לקחת שם של ויסע לצדק בו ולגלגל, אני בהיותי מגלגל שעה אחת קטנה, והנה נתגדלו האותיות בעיני, כדמות הרים גדולים על דרך משל ורעדה גדולה אחזתני ולא עצרתי כח ועמדו שערותי וכאלו אינני בעולם, מיד נפלתי כי לא הייתי מרגיש שום כח בכל איברי, והנה כדמות דבור יוצא מתוך לבי וכא עד שפתותי מכריע אותם להתנוגע, אמרתי שמא חס ושלוה רוח שמות היא שנכנסה בי, והנה ראיתי מדברת חכמות, אמרתי ודאי כי זה רוח חכמה היא, והנה אחר שעה קטנה שב עלי הכח הטבעי וקמתי חלוש מאד ועדיין לא האמנתי בעצמי והוספתי עוד לקחת את השם לצדקו כאשר עשיתי בראשונה, והנה פעל בי אותו הפועל בעצמו ואם כל זה לא הייתי מאמין עד שנסיתיו כמו ד' וה' פעמים, כשקמתי בכוקר הגדתי לרב אמ' לי ומי הרשה אותך לגעת בשם, אמרתי לך לא תצדק אותיות לבד, אמ' לי זו ודאי מעלה גדולה מן המעלות הנבואיות היא, והוא רוצה להפרידני כי ראה שנשחטנו פניי, אמרתי לו למען השם אפשר לך למסור לי שום כח שאוכל לסבול הכח ההוא היוצא מלבי ולקבל ממנו כי הייתי רואה להמשיכו ולקבל

וחלילה וחס ושלוה כי לא מפני התפארת ספרתי זה המעשה כדי להתגדל בו בעיני ההמון, כי אני יודע באמת שהגדלה ההמונית היא חסרון ופחיתות בערך מבקשי המעלה האמתית הנבדלת במין ובסוג כהבדל האור מן החשך, ואם יעיינו בו מתפלספים מאומתינו הנמשכים אחר המושכל המוטבע וחלש כח שכלם מאד כסתרי התורה, יצחקו עלי ויאמרו ראה איך רוצה להמשיך שכלינו זה בדברים ספוריים כלומר מזכרונות ומעשיות ודמיונות אשר בלבולו דעתו, וחשכם לאמתיות למיעוט כח שכלו בחכמת הטבע, אמנם אם יראום מקובלים שהשיגו קצת מן הענין, וכל שכן אם נתגלה להם דבר על ידי שום נסיון ישמחו בהם ויאותרו הדברים בעיניהם, רק יקשה עליהם על אשר גליתי כל זה מפורש. ואני, השם יודע ועד בי, כי כוונתי בזה לשם שמים, והייתי רוצה שכל אדם מאומתנו הקדושה יהיה יותר מעולה ממני בזה הענין, ויותר נקי, ושמא יהיה אפשר לגלות דבר מה שלא הייתי יודע, שזה חכמה האמתית דרכה אינה מקובלת קראה והמוסר לזה ולזה אינו נפרט והוא באמתתו (אחר) [אחד] ומלמד לכל בריותיו המוכנים לקבל בחנם לפי מדת חסדו השלימה וחפץ בו שנתדמה לו בשלימות מדותיו, ולא יכולתי לסבול שלא להשפיע על זולתי מה שהשפיע השם עלי, ובעבור שזו החכמה אין עליה מופתים טבעיים מפני שהקדמותיה רוחניים כדמות התולדות, הוצרכתי לספר זה המעשה אשר השיגני על פי הנסיון, כי אין מופתיו זה החכמה באמת אלא מנסיונות, ודומה מי שלא ניסה אל מי שנסה בזה הענין כמי שהשיג מושכל אחר מופתים רבים ותולדות רבות אל מי

שלא השיג אלא תולדה ראשונה אשר תראה בערך אל האחרונה כדמות הכריי"ת, עד שיביאהו המשכיל ההוא בידיעת אותם התולדות הרבות אשר אומ"ת לנו אותו הענין בהם כמופת מושכל אחרון ותנוח דעתו, כן אני אומר למי שיכחיש זה הדרך אני אתן לו בה מופת נסיוני במה (א) שאעיד לפנים בע"ה בחכמת האותיות על דרך ספר יצירה בפעולות הרוחניות אשר נסיתי, אמנם הגופניות לא נסיתים והענין אצלי אפשר היות לו צורה ואיני חפץ בה כי היא בזויה והכל בערך אל שלימות הנפש כרוחני ואדרבה הוא אצלי הפועל בה מחלל את השם ולזה רמזו רז"ל (קידושין ע"א, א) כאמרם כשרבו הפריצים וכו'. כי הנכנס אל זו הדרך יצטרך להיות לבו דואג בקרבו אפילו על הענינים הטבעיים ההכרחיים מצד היותו מורכב ממנו ונקשר בו, כל שכן בכקשת היתרונות תמים דעות. ואם כן הנני מיישר דעת כל מי שרוצה להכנס בזו הדרך שתהיה כוונתו לשם שמים, ושלא יכחיש דבר מאשר לא ידע עד שינסנו, וידעתי שאם הוא שלם ולא יפעל בו הנסיון יתלה חסרונו בו כי לא הוכן הכנה ראויה לקבל ואם הוא חסר יתלה חסרונו בענין כדמות בעל המופת הנגלה אשר לא היה לו חדר שכל להכנס לפנימי ומכחישו, אף על פי כן האמת אמת כי היא כעצם מציאותה ואף על פי שלא ישכילה עד שיזמן השם משכיל יתפשט שכלו בה ויתענג במציאותה, ועל אותו נאמר שכל העולם נברא בעבורו ר"ל עולם האמת אשר פקח השם עין שכלו בו והתענג עליו ונתן לו משאלות לבו לקבל הדברים האמתיים.